

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**
bytem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, sp. zn. X,
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Neznámý řidič nezákonně parkoval s vozidlem, které provozuje žalobce, na Pellicově ulici v Brně. Žalobce jako řidiče označil muže z Estonska, který ovšem na předvolání zareagoval, že neví, o co jde, a v relevantní době ani nebyl v Brně. Magistrát města Brna proto zahájil řízení se žalobcem. Ten se pak opakovaně omlouval z termínu dokazování mimo ústní jednání a seznámení se spisem. Magistrát to ovšem považoval za obstrukci a shledal pak žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla. Žalobce nyní namítá, že magistrát zahájil řízení nezákonně, protože odpověď jím označeného řidiče nesplňovala zákonné požadavky na podání. Kromě toho namítá, že magistrát měl vyhovět jeho poslední omluvě. Krajský soud musel posoudit, zda tak namítá důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 22. 4. 2018 v 12:38 neznámý řidič vozidla, které provozuje žalobce, na ulici Pellicově v Brně neoprávněně užil chodníku tím, že na něm zastavil. Tento neznámý řidič porušil § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) a stal se podezřelým z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Magistrát města Brna („magistrát“) žalobce vyzval k uhrazení částky 500 Kč a poučil ho o dalším postupu v případě uhrazení či neuhrazení této částky.
3. Žalobce v reakci na výzvu magistrátu odpověděl, že jeho vozidlo měl v relevantní dobu zapůjčené pan D. D. („označený řidič“). Doplnil i jeho adresu ve městě v Estonsku. Magistrát proto označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení na konkrétně stanovený čas a hodinu. Poučil ho o možnosti se omluvit s uvedením konkrétních důvodů. Dodal, že náležitosti podání musí odpovídat požadavkům § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), a elektronické podání musí mít uznávaný elektronický podpis. Magistrát zaslal předvolání označenému řidiči doporučeně s mezinárodní dodejkou. Označený řidič si jej převzal dne 4. 10. 2018. Téhož dne magistrát dostal e-mail, ve kterém se v angličtině uvádí, že ho zasílá označený řidič, který dostal od magistrátu dopis s předmětem „Předvolání k podání vysvětlení“ („odpověď označeného řidiče“). Odesílatel e-mailu dodává, že neví nic o 22. 4. 2018, protože žije v Estonsku a v Brně byl naposledy v červenci 2017. Neví nic o autě s registrační značkou uvedenou v předvolání. Nemůže proto pomoci a diví se, proč dopis dostal. Odhaduje, že někdo magistrátu dal jeho adresu. V protokolu o výsledku ověření datové zprávy se uvádí v kolonce číslo jednací „X“. Odesílatel mail neopatřil elektronickým podpisem.
4. Spis následně obsahuje e-mailovou komunikaci v rámci magistrátu ze dne 5. 10. 2018, ve které jeho podatelna žádá kancelář marketingu a zahraničních vztahů o překlad odpovědi označeného řidiče a určení odboru, jemuž patří. Následně se objevuje interní překlad kanceláře marketingu a zahraničních vztahů, která slibuje další zajištění překladu do angličtiny. E-mailová komunikace se nakonec interně dostává k úřední osobě magistrátu, která věc označeného řidiče projednávala. Magistrát pak rozhodl o odložení věci podezření z přestupku neznámého řidiče vozidla, protože se mu do 60 dnů od přijetí oznámení přestupku nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V usnesení uvedl, že žalobce neuhradil částku určenou výzvou a nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Příkazem ze dne 7. 2. 2019 zahájil řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla.
5. Po odporu žalobce ho magistrát vyrozuměl o provedení dokazování mimo ústní jednání a možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim dne 20. 3. 2019. Žalobce se ovšem omluvil z důvodu pobytu v zahraničí (Turecko, Irák). Doložil to rezervací letenky, kopií palubního lístku a iráckého vstupního víza. Žádal také o sdělení, jaké kroky magistrát provedl poté, co mu sdělil informace o označeném řidiči. Kromě toho také požádal o nařízení ústního jednání. Magistrát ovšem svým usnesením ze dne 9. 4. 2019 žádost žalobce o nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“) zamítl. Nebylo podle magistrátu nezbytné k uplatnění procesních práv žalobce, protože spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Magistrát v daném usnesení také konstatoval, že přijal omluvu žalobce, a že ho ve vyrozumění o provedení dokazování poučil, jak může

zabezpečit ochranu svých práv v době, kdy není v ČR. O tomtéž jej poučil i v jiných řízeních. Žalobce se proti usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání neodvolal.

6. Magistrát dne 30. 5. 2018 zaslal žalobci nové vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání a možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim dne 19. 6. 2019. Dne 31. 5. 2019 žalobce opět zaslal magistrátu omluvu z jednání („druhá omluva žalobce“). Přiložil k ní kopii pasového vstupního razítka do Turecka. Poukázal, že na pravé straně je dírkovaným písmem zřejmé číslo pasu, proto si magistrát mohl ověřit pravost tohoto dokumentu. Vyjádřil svou ochotu být nápomocný podle možností. Informoval magistrát, že do ČR dorazí k projednání správní žaloby proti jinému rozhodnutí magistrátu a při té příležitosti se rád dostaví. Magistrát ovšem omluvu nepřijal a ve stanovený provedl dokazování mimo ústní jednání.
7. Dne 12. 9. 2019 magistrát vydal rozhodnutí č. j. X, sp. zn. X („rozhodnutí magistrátu“), kterým shledal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničního provozu. Nezajistil, aby při užití jeho vozidla dne 22. 4. 2018 na Pellicově ulici v Brně neznámý řidič dodržoval dopravní předpisy. Magistrát za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč. Označený řidič převzal předvolání a e-mailem sdělil, že vozidlo žalobce, které ani nezná, neřídil a ČR se zdržoval naposledy v červenci 2017. Magistrát zmínil, že v druhé omluvě žalobce je naskenované razítko a z daného dokumentu není patrné, o jaký cestovní doklad se jedná a komu patří. Druhou omluvu magistrát již neuznal. Šlo podle něj o obstrukční praktiku. Dal žalobci adekvátní prostor, který žalobce vlastní vinou nevyužil.
8. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. Za účelem doplnění odvolání si zvolil zmocněnce, který za něj nahlédl do spisu. Namítal poté, že podání označeného řidiče nesplňuje náležitosti podle § 37 správního řádu. Magistrát je neodstranil. Původní výzvu magistrát označenému řidiči zaslal v češtině. Není nutné je zasílat ve všech jazycích, postačila by angličtina. Magistrát také mohl ověřit pravost jím doloženého pasu. Úřední osoba magistrátu po dobu trvání řízení celkem 6x nahlédla do registru obyvatel, odkud mohla číslo pasu ověřit. Žalobce neuvedl konkrétní termín, kdy by se mohl dostavit, protože ho v dané době neznal. Dalo se ale očekávat, že k tomu dojde v dohledné době. V Turecku mohl být maximálně 90 dní.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, sp. zn. X, potvrdil rozhodnutí magistrátu a odvolání žalobce zamítl („rozhodnutí žalovaného“). Označený řidič do předmětu e-mailu vložil číslo jednacích předvolání, které obdržel do vlastních rukou. Není pochyb, že reagoval on. Další kroky ze strany magistrátu by postrádaly účel. Žalovaný dodal, že úředním jazykem je čeština. Označený řidič navíc předvolání porozuměl, pokud uvedl, že v Brně byl naposledy v červenci 2017, čímž spáchání přestupku popíral. Žalovaný také zmínil, že první omluvu žalobce magistrát akceptoval. Žalobce mohl sdělit magistrátu délku nepřítomnosti a sám navrhnout termín, což však neučinil. Správní orgán nemusí lustrvat číslo pasu účastníka řízení, není to údaj nezbytný pro řízení o přestupku provozovatele vozidla. Správní orgán jej nemá zjišťovat. Jednalo by se o porušení ochrany osobních údajů. Nepřítomnost žalobce v ČR byla dlouhodobého charakteru. Účast na dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s obsahem spisu je však právem, nikoliv

povinností. Jak jej obviněný využije, a zda v případě dlouhodobé nepřítomnosti někoho zmocní, je v jeho dispozici.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

10. Podle žalobce magistrát pochybil, protože rozhodl na základě nepotvrzeného e-mailu. Žalovaný to následně potvrdil s odůvodněním, že označený řidič v předmětu e-mailu uvedl číslo jednacích předvolání, které obdržel do vlastních rukou. Nepochyboval proto, že reagovala skutečně tato osoba. Případné další kroky ze strany magistrátu by podle žalovaného byly zcela neúčelné. Žalobce však namítá, že údajný e-mail, na který se správní orgány odkazují, žádné číslo jednacích předvolání neobsahuje. Neobsahuje ani datum narození a místo trvalého pobytu dotyčné osoby. To neodpovídá požadavkům na podání podle § 37 odst. 2 správního řádu. Předmětné číslo jednacích neuvádí ani protokol o výsledku ověření datové zprávy, resp. se číslo jednacích neshoduje s číslem jednacím uvedeným v předvolání. Magistrát měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat podatele k odstranění vad. Předmětné podání zaslané prostřednictvím e-mailu, navíc nebylo potvrzeno podle § 37 odst. 4 správního řádu. Magistrát ani žádné potvrzení nevyžadoval.
11. Správní orgány jako další důvod chybějících pochybností o osobě podatele e-mailu uvádí, že dotyčná osoba předvolání obdržela do vlastních rukou. Z mezinárodní dodejky ve spise však plyne, že magistrát předvolání odeslal jen formou doporučeného dopisu, nikoli do vlastních rukou. Tvzení správních orgánů jsou tak lichá. Kvůli nepotvrzenému podání prostřednictvím e-mailu, které neobsahuje drtivou většinu náležitostí vyžadovaných správním řádem, nelze postavit najisto, že na výzvu magistrátu odpovídala dotyčná osoba. V případě jakéhokoli podání například podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, správní orgán striktně vyžaduje, aby podání mělo všechny náležitosti. Je podivné, že nic takového nevyžaduje v případě podání, na jehož základě správní orgán rozhoduje o udělení trestu. Magistrát měl také dané podání úředně přeložit, což však neučinil. Ze spisu není patrné, kdo překlad provedl, ani zda má požadovanou kvalifikaci.
12. Magistrát neakceptoval omluvu žalobce z jednání s odůvodněním, že z dokumentu (foto pasového razítka) není patrné, o jaký doklad se jedná a komu patří. Je z něj však jasné, že se jedná o pas včetně čísla, na což žalobce magistrát pro jistotu upozornil. Žalovaný k tomu uvedl, že nemá povinnost lustrvat číslo pasu účastníka řízení, protože nejde o údaj nezbytný pro vedení správního řízení o přestupku provozovatele vozidla. V opačném případě by se jednalo o porušení ochrany osobních údajů. V rámci omluvy však žalobce dal magistrátu k ověření čísla pasu svolení a uvedl, že je na pravé straně dírkovaným písmem zřejmé. Magistrát si tak mohl jeho pravost ověřit. Žalobce nadto magistrátu nabídnul doložení dalších důkazních prostředků (např. výpis z účtu, rezervace ubytování). Magistrát vůbec neuvedl, proč se domnívá, že není jisté, zda pas patří žalobci.
13. Odpovědná pracovnice magistrátu přitom kontrolu totožnosti a dokladů včetně čísla pasu žalobce provedla v období od 7. 2. 2019 do 7. 10. 2019 celkem 6 x, včetně dne, kdy magistrát obdržel druhou omluvu. Podle žalobce se celý případ pro jisté osoby na straně správních orgánů stal osobním. Žalovaný evidentně jedná v zájmu magistrátu. Není možné, aby odpovědná osoba na straně žalovaného uvedla, že správní orgán nemá údaje o platnosti pasu zjišťovat, pokud v jí odeslaném spisu je jasně vyznačený údaj o kontrole

v šesti případech. Není věrohodnějšího způsobu, jakým by žalobce mohl doložit pobyt v zahraničí.

14. Žalovaný pak přičítá žalobci k tíži, že sám nenavrhнул nový termín projednání přestupku a že magistrátu toliko sdělil, že se k seznámení se s podklady řízení dostaví v souvislosti s projednáním správní žaloby, kterou dříve podal. Žalobce s magistrátem aktivně spolupracoval, svých práv se domáhal v rámci institutu vzdáleného přístupu ke správnímu spisu. Není možné přičítat žalobci k tíži, že sám nenavrhнул nový termín projednání přestupku, pokud v daném období s jistotou neznal přesné datum návratu. Z druhé omluvy žalobce vyplývá, že se k projednání přestupku chtěl dostavit v dohledné době. Do vypršení lhůty odpovědnosti za přestupek chyběly více než 2 roky, správní orgán tak měl dostatek času přestupek řádně projednat. Žalobce pro dokreslení odkazuje na další jím vnímaná pochybení správních orgánů, která s věcí přímo nesouvisí.
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí a odkázal na vypořádání námitek ve svém rozhodnutí. Jde o tytéž námitky, jaké žalobce vznáší v žalobě.
16. Žalobce na vyjádření žalovaného zareagoval replikou, ve které však nevznosl žádnou relevantní argumentaci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Krajský soud o ní rozhodl bez jednání. Oba účastníci řízení s tím výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval za nutné jednání nařizovat (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“).
18. V průběhu řízení před krajským soudem také došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
19. Žaloba *není důvodná*.
20. Žalobce ve své žalobě vznesl dvě hlavní skupiny námitek: a) ve vztahu k odpovědi označeného řidiče, a b) ve vztahu k jeho druhé omluvě, kterou magistrát nepřijal, provedl dokazování v jeho nepřítomnosti, nedal mu novou příležitost k seznámení se s podklady rozhodnutí a ve věci rozhodl. Krajský soud je nyní v tomto pořadí vypořádá.

a) Zákonnost práce magistrátu s odpovědí označeného řidiče

21. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky za dalších v tomto odstavci uvedených podmínek. Ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu dodává, že pokud provozovatel vozidla neuhradí určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu pak platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek projedná přestupek provozovatele vozidla, pouze pokud *učinil nezbytné kroky ke zjištění*

pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

22. Právě shrnutý právní rámec stál na pozadí postupu magistrátu v této věci ve vztahu k označenému řidiči. Magistrát nejprve vyzval žalobce, ať buď uhradí určenou částku 500 Kč, nebo sdělí totožnost řidiče jeho vozidla, který mohl spáchat daný přestupek. Žalobce odkázal na označeného řidiče. Na toho se magistrát obrátil předvoláním k podání vysvětlení. Aby se mu dostalo odpovědi, že označený řidič již od července 2017 nebyl v Brně, a neví nic o 22. 4. 2018, ani o vozidle žalobce s registrační značkou v předvolání. Odhadoval proto, že někdo magistrátu dal jeho adresu. Magistrát měl po obdržení (a interním přeložení) odpovědi označeného řidiče za to, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto věc odložil a zahájil řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla. Krajský soud nyní v kontextu námitek žalobce vysvětlí, proč tento postup podle jeho názoru nevykazoval vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu a žalovaného.
23. Žalobce zejména napadá odpověď označeného řidiče, která podle něj nesplňovala základní náležitosti podání vůči správnímu orgánu podle § 37 správního řádu. Magistrát je měl podle jeho názoru odstranit, aby s odpovědí označeného řidiče vůbec mohl pracovat. Dovozuje z toho, že nelze proto postavit najisto, že na výzvu magistrátu odpovídal označený řidič. Dodává také, že si magistrát měl nechat odpověď označeného řidiče úředně přeložit.
24. Podle krajského soudu ovšem žalobce *nesprávně klade na odpověď označeného řidiče požadavky na podání* podle § 37 správního řádu. Ty by mohly v této věci hrát roli, pokud by správní orgány nahlížely na odpověď označeného řidiče jako na omluvu z termínu podání vysvětlení, o jejíchž náležitostech magistrát označeného řidiče poučil. Odpověď označeného řidiče však v této věci měla *jinou roli*. Nešlo o podání ve smyslu § 37 správního řádu, ale *důkazní prostředek*, z něhož plynul důkaz, že označený řidič daný přestupek nespáchal. Na základě této skutečnosti pak magistrát věc podezření z přestupku řidiče vozidla žalobce odložil a zahájil řízení proti žalobci. V souladu s § 51 odst. 1 správního řádu přitom k provedení důkazů lze užít *všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy*. Na důkazní prostředek, jakým byla i odpověď označeného řidiče, tedy vůbec nedopadají tak přísné požadavky jako na podání. Předpokladem procesního použití důkazů je jen jejich *vhodnost ke zjištění stavu věci a jejich získání či provedení v souladu s právními předpisy*. Těmto předpokladům odpověď označeného řidiče podle krajského soudu odpovídá.
25. *Vhodnost ke zjištění stavu věci* plyne z posloupnosti jednotlivých skutečností plynoucích ze spisu i samotného obsahu odpovědi označeného řidiče. Krajský soud stejně jako správní orgány nepochybuje, že ji magistrátu opravdu zaslal označený řidič. Předmětný e-mail totiž označený řidič odeslal ve stejný den, kdy si převzal písemnost s předvoláním k podání vysvětlení, jak plyne z mezinárodní dodejky. Je tedy zjevné, že označený řidič bez zbytečného odkladu reagoval na úřední písemnost, kterou obdržel. To je první známka toho, že šlo opravdu o něj. Obsah jeho e-mailu navíc také svědčí o tom, že reagoval na předvolání k podání vysvětlení, protože ve své odpovědi píše o datu přestupku, městu Brnu či registrační značce vozidla žalobce a správně také přepsal název obdržené písemnosti či

zkratku označení magistrátu. Odtud lze dovozovat i potenciál odpovědi označeného řidiče objasnit stav věci.

26. Co se jazyka odpovědi označeného řidiče týče, krajský soud připomíná, že podle § 16 odst. 1 věta první správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Odstavec 2 dodává, že písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu. Jak k tomu dodal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, je třeba připustit, že v řízení podle správního řádu *mohou správní orgány provádět důkazy cizojazyčnými listinami bez nutnosti pořídit vždy jejich překlad*. Dovodil, že požadavku na opatření překladu cizojazyčné listiny, již má být proveden důkaz, by měl správní orgán dostat v případě, že některý z účastníků řízení včas uplatní námitku, že jejímu obsahu nerozumí, a proto nemůže uplatnit právo vyjádřit se k tomuto důkazu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60, body 28 a 29).
27. Rozšířený senát proto shrnul, že pokud si správní orgán nevyžádal předložení úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny navržené k provedení důkazu po účastníkovi, který listinu předložil, nebo neprovedl-li (ani prostý) překlad cizojazyčné listiny, kterou opatřil sám, lze předpokládat, že obsahu této listiny rozumí. Požadavku účastníka, který takové listině nerozumí, správní orgán pak snadno dostojí provedením prostého překladu, či sdělením jejího obsahu (§ 53 odst. 6 správního řádu). *Setrvá-li i poté účastník na požadavku úředně ověřeného překladu, resp. vznikne-li spor o správnost prostého překladu a jeho význam pro závěr rozhodnutí ve věci samé, nemusí vždy ani následné neprovedení úředně ověřeného překladu správním orgánem být vadou řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí*. Skutkový závěr vyslovený v rozhodnutí správního orgánu (vyhotoveného vždy v českém jazyce), který se o tuto listinu opírá, může totiž i podle úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny, opatřeného odvolacím orgánem nebo až soudem, při přezkoumání rozhodnutí v řízení soudním, obstát. Vadu řízení, tj. neseznámení účastníka řízení s úředně ověřeným překladem rozporované listiny, tak lze zhojit. Správní orgán vystavuje své rozhodnutí toliko riziku jeho zrušení v případě zjištění nesprávných skutkových závěrů opírajících se o cizojazyčnou listinu. Ačkoli tedy jednacím jazykem v řízení před správními úřady či soudy je jazyk český, popř. přípustným i slovenský, *zákon nepožaduje, aby i všechny cizojazyčné listiny předkládané k důkazu byly vždy současně opatřeny úředně ověřeným překladem do českého jazyka* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60, body 30 a 40).
28. Podle krajského soudu i v tomto směru postup magistrátu požadavku zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu odpovídal. Magistrát si pořídil interní prostý překlad odpovědi označeného řidiče od své kanceláře marketingu a zahraničních vztahů, u níž lze důvodně předpokládat adekvátní jazykovou vybavenost. Za stěžejní ovšem lze označit skutečnost, že *žalobce od momentu, kdy se s odpovědí označeného řidiče seznámil, nikdy nenamítl, že by jí nerozuměl*. Nevznikl tedy reálně spor o správnost prostého překladu, s nímž pak magistrát pracoval. Žalobce v odvolání jen namítal, že magistrát měl předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči zaslat v jazyce, jemuž označený rozumí (alespoň v angličtině). Až v žalobě pak namítnul, že magistrát měl úřední překlad odpovědi

označeného řidiče pořídit. Ale tuto námitku staví jen formálně (jako vlastně všechny námitky vůči odpovědi označeného řidiče), aniž by poukázal, čemu konkrétně on sám nerozumí nebo co magistrát přeložil či dovodil špatně. Jestliže tedy následně magistrát založil na odpovědi označeného řidiče, kterou si interně přeložil, svůj závěr, že nespáchal přestupek, nedopustil se v konkrétních okolnostech této věci vady, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

29. Krajský soud nicméně musí dát částečně za pravdu žalobci v tom, že rozhodnutí žalovaného skutečně obsahuje některé jím vytýkané formální nepřesnosti. Je například pravdou, že se číslo jednací, které označený řidič připojil ke svému e-mailu, neshoduje s číslem jednacím předvolání, jež mu magistrát zaslal. Stejně tak je pravdou, že danou písemnost podle mezinárodní dodejky magistrát označenému řidiči zaslal doporučenou poštou, nikoliv do vlastních rukou (ve smyslu § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). S ohledem na výše uvedené však tyto nepřesnosti podle krajského soudu neměly vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
30. Námitky žalobce směřující proti odpovědi označeného řidiče a práce správních orgánů s tímto podkladem proto nejsou důvodné.

b) Zákonnost nepřijetí druhé omluvy žalobce a jeho následků

31. Druhá skupina námitek žalobce se týká jeho druhé omluvy. Nejprve se zaměřuje na konstatování magistrátu, že žalobce ke druhé omluvě připojil dokument z naskenovaným razítkem, z něhož není patrné, o jaký cestovní doklad se jedná a komu patří. Podle krajského soudu ovšem žalobce tuto skutečnost vytrhává z kontextu rozhodnutí magistrátu. *To sice napadanou zmínku obsahuje, ale jádro posouzení důvodnosti druhé omluvy leží jinde.* Magistrát totiž na následné straně svého rozhodnutí vysvětluje, proč počínání žalobce považuje za obstrukci a snahu co nejvíce znesnadnit ukončení správního řízení. Vysvětluje, že mu umožnil se seznámit s podklady rozhodnutí a dal mu dostatečný prostor, aby se případně se spis mohl seznámit jeho zmocněnec, který by ho pak o stavu věci informoval. Odkázal na poučení v jiných věcech. A vytkl žalobci, že žádnou z nabízených možností nevyužil. Dodal poté, že se žalobce mohl se spisovými podklady seznámit kdykoliv. Ona zmínka o nejasnosti pasového razítka proto nehrála pro posouzení důvodnosti druhé omluvy žalobce roli.
32. Kromě toho žalobce napadá, jak správní orgány vyhodnotily otázku jeho vlastní iniciativy co do stanovení pozdějšího termínu dokazování, resp. dostavení se k magistrátu. I zde se ovšem krajský soud musí přiklonit na stranu správních orgánů. Pokud žalobce ve své druhé omluvě zmínil, že se dostaví k projednání správní žaloby proti jinému rozhodnutí magistrátu, nelze to opravdu považovat za dostatečně určitý příslib, s nímž mohl magistrát při stanovení případného nového termínu dokazování mimo ústní jednání a seznámení s podklady účinně pracovat. Žalobce nemohl v té době tušit, kdy přesně krajský soud jednání nařídí, a zda ho vlastně vůbec nařídí, protože by se například mohlo jednat o věc, o níž může rozhodnout bez jednání (§ 76 s. ř. s.). *Nelze proto magistrátu vyčítat, že k tomuto neurčitému příslibu žalobce již nepřihlédl.* V tomto kontextu pak také lze číst slova žalovaného, že žalobce nenavrhł sám nový termín a nesdělil magistrátu délku své nepřítomnosti.

33. Pro úplnost krajský soud na rámec práve uvedeného dodává, že žalobce ve věci správní žaloby proti jinému rozhodnutí magistrátu, se kterou spojil svůj neurčitý příslib dostavit se na magistrát, ve skutečnosti souhlasil s projednáním věci bez jednání (viz rozsudek krajského soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 41 A 35/2019-78, bod 18).
34. Lze shrnout, že magistrát stanovil dva termíny dokazování mimo ústní jednání v rozmezí bezmála tří měsíců. Žalobce o těchto termínech informoval s dostatečným předstihem. Jedná se o adekvátně dlouhou dobu, během které žalobce mohl podniknout patřičné kroky, aby svou účast na konání tohoto úkonu zajistil buď osobně, anebo prostřednictvím zmocněnce. Jak ve svém rozhodnutí zmínil žalovaný, využití zmocněnce je samozřejmě jeho právo, nikoliv povinnost. Stejně tak je jeho právem, nikoli povinností účastnit se dokazování a seznámit se s podklady rozhodnutí. Magistrát mu v realizaci těchto práv nebránil. Vstřícně přijal i první omluvu žalobce. Je však třeba zdůraznit, že *s každým právem se pojí i případná odpovědnost za následky jeho (ne)využití*. Chtěl-li tedy žalobce svá procesní práva realizovat, měl k tomu činit aktivní, konkrétní a účinné kroky v součinnosti s magistrátem a nečekat na nařízení termínu správního úkonu na dobu, kdy se mu to bude hodit. Pokud by žalobce skutečně měl zájem osobně se účastnit dokazování, minimálně by ve svých omluvách magistrátu napsal, kdy přesně se vrátí do ČR. To však neudělal (obdobně viz rozsudek krajského soudu týkající se žalobce ze dne 26. 2. 2021, č. j. 41 A 35/2019-78, bod 36). Až po rozhodnutí magistrátu si za účelem přípravy odvolání zvolil zmocněnce, který nahlížel do správního spisu a zprostředkoval žalobci potřebné informace. Měl a mohl tak učinit mnohem dříve. *Jestliže tedy žalobce své právo na obhajobu nevyužil v čase, ve kterém mu mohl dát nejúčinnější průchod, pak nelze vytýkat magistrátu, že v řízení postupoval, jak postupoval.*
35. V neposlední řadě žalobce poukazoval na skutečnost, že magistrát měl ještě dostatek času, a proto mohl vyhovět i jeho druhé omluvě. Namítal, že měl v relevantní době ještě více než dva roky do vypršení lhůty odpovědnosti za přestupek. Krajský soud ovšem připomíná, že podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky tzv. subjektivní promlčecí doba, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, činí *jeden rok*. V tomto případě došlo k jejímu přerušení vydáním příkazu 7. 2. 2019, od kdy běžela nová jednoletá promlčecí doba. V červnu 2019, kdy došlo k relevantnímu dění v řízení před magistrátem, tedy reálně z použitelné promlčecí doby zbývalo cca osm měsíců, nikoliv dva roky.
36. Námitky žalobce, které souvisí s jeho druhou omluvou, jejím nepřijetím a provedeném dokazování mimo ústní jednání v jeho nepřítomnosti, aniž by se pak žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, které se závěrem o vině a uloženou pokutou následně magistrát vydal, proto taktéž nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto*

rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce